

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 13Csp/78/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8321203893
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Lacová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2022:8321203893.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné, sudkyňou: JUDr. Lucia Lacová, v spore žalobcu: V. Y., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom G. č. XX, XXX XX, zastúpený advokátskou spoločnosťou zapísanou v SAK pod č. XXXX: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho č. 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická č. 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený advokátskou spoločnosťou zapísanou v SAK pod č. XXXX: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája č. 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, v konaní o zaplatenie 420,00 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 420,00 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobcovi p r i z n á v a právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o samotnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdneho úradníka.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 06.12.2021 bol Okresnému súdu Humenné doručený návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 420,00 Eur, ktorým sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia tak, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie vo výške 420,00 Eur a tiež povinnosťou nahradiť žalobcovi náhradu trov konania. Uplatnený nárok odôvodnil nasledovne tým, že žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom došlo k uzatvoreniu Zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.01.2015. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy bol žalobca povinný veriteľovi uhradiť iba finančné prostriedky poskytnuté na základe predmetnej úverovej zmluvy (istiny poskytnutého úveru). Vzhľadom na to, že žalobca za účelom úhrady predmetnej zmluvy veriteľovi uhradil finančné prostriedky značne prevyšujúce poskytnuté plnenie zo strany veriteľa, na ktoré veriteľ nemal právny nárok, na strane veriteľa došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorého vydania sa žalobca domáhal v konaní vedenom pred Okresným súdom Humenné pod sp. zn.: 9Csp/25/2020. Rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 03.05.2021, vydaným pod sp. zn.: 9Csp/25/2020- 149, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 12.10.2021, vydaným pod sp. zn.: 3CoCsp/27/2021 - 205, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 22.10.2021, došlo zo strany súdu k právoplatnému uloženiu povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.031,79 EUR spolu s príslušenstvom, a to z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami §52 a nasledujúce zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka,

zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetných rozhodnutiach. Vzhľadom na tieto skutočnosti a na nižšie citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha. Podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa § 3 ods. 5) Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Vyššie citované ustanovenie § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúceho zo zákona na ochranu spotrebiteľa či z osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za toto porušenie zodpovedá. V otázke, kedy je možné hovoriť o splnení podmienok na vznik nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie poukazujeme na nižšie uvádzané rozhodnutie - Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2019, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/127/2017, v ktorom sa uvádza: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobcovia ako spotrebiteľia úspešne uplatnili na súde porušenie svojich práv na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, keď ich žalobe súd vo vzťahu k tomuto nároku v celom rozsahu vyhovel. Splnili tak predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.“ Na základe vyššie uvedených záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možno konštatovať, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku ak vychádza z neprijateľnej

rozhodcovskej doložky a pod. V prejednávacom prípade je táto podmienka splnená právoplatným Rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 03.05.2021, vydaným pod sp. zn.: 9Csp/25/2020 - 149, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 12.10.2021, vydaným pod sp. zn.: 3CoCsp/27/2021 - 205, ktorým konajúci súd priznal žalobcovi právoplatný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.031,79 EUR s príslušenstvom. Vzhľadom na to, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv na súde a podanou žalobou uplatňuje právo na primerané finančné zadosťučinenie zo strany žalovaného, ktorý sa voči spotrebiteľovi tohto porušenia dopustil, je zrejmé, že v prejednávacom prípade sú splnené všetky zákonom požadované podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie zo strany súdu. Vzhľadom na vyššie popísané skutočnosti v spojení s ustanovením § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, žalobcovi vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha, nakoľko postupom žalovaného došlo k porušeniu práv vyplývajúcich mu z predpisov na ochranu spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na to, že z jeho strany došlo aj k úspešnému uplatneniu porušeného práva na súde. Žalobca si touto žalobou uplatňuje nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 420,- EUR zo strany žalovaného. S prihliadnutím na vyššie citované rozhodnutie ako aj na samotné znenie § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať, nakoľko na vznik tohto práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti, čo v prejednávacom prípade je naplnené a potvrdené právoplatným Rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 03.05.2021, vydaným pod sp. zn.: 9Csp/25/2020 - 149, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 12.10.2021, vydaným pod sp. zn.: 3CoCsp/27/2021 - 205. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť. Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva, a v ktorom bol žalobca úspešný, spotrebiteľ si na základe vyššie uvedeného uplatňuje finančné zadosťučinenie v sume 420,- EUR, ktorú vzhľadom na vyššie uvedené považuje za primeranú.

2. Súd vydal dňa 09.12.2021 platobný rozkaz č. k. 13Csp/78/2021-38, proti ktorému podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že so žalobou nesúhlasí, rozporuje výšku žalovanej sumy, nakoľko nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie považuje za neopodstatnený, a to z dôvodov, že základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe však nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa, a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Ako vyplýva zo samotného pojmu inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparovať a sankcionovať následky, ktoré boli neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobené. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Z hľadiska § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa. Je nesporné, že Okresný súd Humenné rozsudkom č. k. 9Csp/25/2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 3CoCsp/27/2021 zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.031,79 eur s prísl. Ani uvedené rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný má totiž za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 9Csp/25/2020 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale išlo výlučne o vydanie bezdôvodného obohatenia. Z toho žiadnym logickým výkladom nemožno dospieť k záveru, akého porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi sa žalovaný na žalobcovi dopustil. Žalovaný v súvislosti s vyhodnotením úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov poukazuje na veľmi rôznorodú a nejednoznačnú judikatúru jednotlivých súdov pri posudzovaní náležitostí úverových zmlúv. Rovnakú náležitosť, ktorú jeden súd vyhodnotí za uvedenú správne a korektné iný súd považuje za nevyhovujúcu. Názory súdov pri vyhodnocovaní náležitostí úverových zmlúv skorigoval aj Súdny dvor EÚ svojím rozhodnutím zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, a následne Najvyšší súd SR vo svojom vyššie citovanom uznesení sp. zn. 3 Cdo/146/2017, pričom je zrejmé, že výklad zákona č. 129/2010 Z.z. v mnohých prípadoch nebol správne

aplikovaný. Žalovaný pri koncipovaní úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektne a komplexne. Preto zastáva názor, že je nesprávne, aby bol sankcionovaný za svoj výklad zákona, pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť. Žalovaný sumu vo výške 1.031,79 eur s prísl. požadovanú žalobcom na základe vydaného rozsudku sp.zn. 9Csp/25/2020 uhradil, nedošlo však k žiadnemu prezentovaniu porušenia práv alebo povinností tak žalobcom ako ani samotným konajúcim súdom. danom konaní bol vydaný rozsudok na plnenie - úhradu sumy 1.031,79 eur, nedošlo teda k žiadnemu rozhodnutiu, ktoré by deklarovalo porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného. Podľa názoru žalovaného žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, nakoľko v žalobe nešpecifikoval ani bližšie nekonkretizoval akého konkrétneho porušenia práva alebo povinnosti sa mal žalovaný údajne dopustiť ani toto porušenie presne nevymedzil odkazom na konkrétne ustanovenie zákona ani nepredložil súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaný porušil práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Rozsudok Okresného súdu Humenné v konaní sp.zn. 9Csp/25/2020, o ktorý žalobca opiera svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie nedeclaroval porušenie práv alebo povinností, ale výlučne vo svojom petite zaviazal žalovaného vyplatiť žalobcovi sumu 1.031,79 eur s prísl. Žalovaný dal do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013, ako aj dôvodovú správu k zákonu č. 250/2007 konkrétne k § 3. Ďalej poukázal že Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má slúžiť ako nástroj na odstránenie spôsobenej ujmy spotrebiteľa. To napokon vyplýva aj z dôvodovej správy k citovanému zákonnému ustanoveniu, kde sa uvádza, že finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nespĺní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. Ako vyplýva zo samotného inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparovať potenciálnu ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo reparovať. Žalobcovi nielen, že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka. Žalobca, ako už bolo vyššie uvedené, na súde neuplatňoval porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného, ale len vydanie bezdôvodného obohatenia. Nedošlo teda k naplneniu podmienok ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorých splnenie je nevyhnutné na úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na súde. Žalobca uzatvoril úverovú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., ktorý definuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Taktiež je potrebným uvedomiť si, že úverová zmluva bola uzatvorená v roku 2015, kedy bola aj judikatúra súdov pri vyhodnocovaní náležitostí úverových zmlúv značne odlišná a žalovaný od daného obdobia skorigoval všetky súdmi napádané náležitosti úverových zmlúv do súladu so zákonnou úpravou. Žalovaný na základe rozsudku Okresného súdu Humenné sp.zn. 9Csp/25/2020 uhradil žalobcovi sumu prevyšujúcu istinu poskytnutého úveru. Pokiaľ by však mal žalovaný uhradiť žalobcovi ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 420 Eur, dostal by sa sám do pozície dlžníka, ktorý by uhradil žalobcovi - ako spotrebiteľovi viac ako mu vrátil! Tento stav určite nemôže byť žiaduci ani na základe európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, nakoľko namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného - dodávateľa. Súčasne by sa takýmto rozhodovaním súdov podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by súd v prípade podania žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v sebe zahŕňa funkciu represívnu a preventívnu. Tieto funkcie považujeme za dodržané už samotným rozsudkom v konaní vedenom pod sp. zn. 9Csp/25/2020, keďže žalovaný už raz sankcionovaný bol a to tým, že žalobcovi bol poskytnutý

úver bez úrokov a poplatkov a sumu prevyšujúcu istinu mu na základe rozsudku vyplatil. V danom prípade má žalovaný za to, že tieto skutočnosti neboli preukázané, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno a súdu hodnoverným a presvedčivým spôsobom nepreukázal: 1) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, 2) ani že mu v súvislosti s porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi vznikla určitá ujma a ani, že táto ujma mu vznikla vo výške 420 eur, ktoré požaduje v zmysle finančného zadosťučinenia. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia je nevyhnutné vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu aj žalovaného,

ako aj z okolností, za ktorých malo dôjsť k porušeniu práva žalobcu. V súvislosti s inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý si žalobca - spotrebiteľ uplatňuje z úverovej zmluvy je nevyhnutným uvedomiť si, že to bol práve žalobca, ktorý si o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený, taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky a rovnako bol oboznámený s výslednou sumou, ktorú má na základe úverovej zmluvy z poskytnutého úveru uhradiť. S celým týmto procesom žalobca ako klient vedome a dobrovoľne súhlasil. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky, v prípade vyhlásenia úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. V konaní je nevyhnutným skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia až v hodnote 420 eur a podobne, ktoré sú nevyhnutné na priznanie žalovanej sumy. Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Preto vyplatenie žalovanej sumy vo výške 420 eur považujeme za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluve. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keď nárok žalobcu na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplatňovaný v tomto konaní nemá žiadne opodstatnenie a nie je dôvodný, tak čo do dôvodu i výšky, žalovaný navrhuje, aby súd platobný rozkaz zrušil a nariadil vo veci pojednávanie, resp. žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

3. Žalobca sa k odporu žalovaného vyjadril podaním zo dňa 11.02.2022, v ktorom uviedol, že pokiaľ ide o námietky dodávateľa týkajúce sa tej skutočnosti, že žalobca nepreukázal, aké jeho práva ako spotrebiteľa mali byť zo strany dodávateľa porušené, resp. aké svoje povinnosti dodávateľ porušil, vo vzťahu k uvedenému uvádzame, že tieto námietky nie je možné považovať za správne. Žalovaný už v podanej žalobe výslovne poukázal na to, že už pri uzatváraní danej úverovej zmluvy došlo zo strany žalovaného k porušeniu práva žalobcu ako spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, práva na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, práva na konanie dodávateľa s odbornou starostlivosťou vo vzťahu ku spotrebiteľovi a podobne. Porušenie týchto práv spočíva najmä v tom, že žalovaný ako dodávateľ predložil žalobcovi ako spotrebiteľovi na podpis návrh úverovej zmluvy, ktorá obsahuje hneď niekoľko neprijateľných zmluvných podmienok, neúplných a nepravdivých informácií, neobsahujú obligatórne náležitosti predpokladané príslušnými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch a iných príslušných právnych predpisov. Samotná úverová zmluva tak v dôsledku uvedeného trpela hneď niekoľkými vadami, ktoré žalobca v danom konaní aktívne namietal, teda domáhal sa ochrany svojich práv. V dôsledku porušenia týchto práv spotrebiteľa sa žalobca v konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn.: 9Csp/25/2020 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo práve preto, že žalovaný na podklade rozličných neprijateľných zmluvných podmienok, nekalých obchodných praktík a v dôsledku porušenia iných zákonných povinností prijal od spotrebiteľa plnenie, na ktoré nemal akýkoľvek právny nárok. Je teda zrejmé, že žalovaný ako dodávateľ nekonal v súlade so spotrebiteľským právom už pri uzatváraní zmluvy, ako aj počas trvania zmluvného vzťahu (keďže neustále vyzýval žalobcu na plnenia, na ktoré nemal nárok). V dôsledku uvedeného je teda zrejmé, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. k porušeniu povinností dodávateľa, čím je daný predpoklad pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa ustanovenia § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Na doplnenie pritom uvádzame, že preukázanie porušenia konkrétnych práv spotrebiteľa, resp. porušenia konkrétnych povinností dodávateľa nie je predmetom tohto konania, keďže porušenie týchto práv a povinností bolo preukázané už v konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn.: 9Csp/25/2020, v ktorých bol žalobca ako spotrebiteľ úspešný práve pre ním namietané a preukázané porušenie týchto práv. Podotýkame, že pre účely priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5) zákona o ochrane spotrebiteľa nie je nevyhnutné, aby porušenie spotrebiteľských práv bolo konštatované výrokom meritórneho rozhodnutia (napr. aby došlo k určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky) ale postačuje, ak porušenie spotrebiteľských práv

odôvodňuje meritórne rozhodnutie súdu (napr. ak na základe záverov o porušení takýchto práv súd uloží dodávateľovi vydať bezdôvodné obohatenie získané v dôsledku takéhoto porušenia, prípadne ak súd zamietne žalobu dodávateľa, ktorou sa domáha priznania nárokov uplatnených v dôsledku takéhoto porušenia). Vzhľadom na uvedené skutočnosti je teda zrejmé, že bez ohľadu na formu a spôsob rozhodnutí súdov (súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu) v konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn.: 9Csp/25/2020 sa žalobca domáhal ochrany svojich spotrebiteľských práv, k porušeniu ktorých došlo nekalým konaním zo strany žalovaného. Žalobca bol pritom v tomto konaní úspešný, čo vyplýva i z toho, že konajúce súdy jeho žalobe skutočne vyhovelí a priznali mu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý žalobca (a podobne aj konajúci súd) odôvodňoval práve porušením týchto práv. V prejednávacom prípade teda je zrejmé, že žalobca sa podanou žalobou dôvodne domáha nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, keďže v konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn.: 9Csp/25/2020 sa domáhal ochrany svojich spotrebiteľských práv a bol v ňom úspešný. Nedôvodnosť žalobcom uplatneného nároku tiež žalovaný odôvodňuje tým, že zo strany žalobcu doposiaľ nebola preukázaná žiadna ujma, resp. hrozba ujmy, k náprave ktorej by malo dôjsť priznaním primeraného finančného zadosťučinenia. Vo vzťahu k uvedenému je nevyhnutné poukázať na nasledujúce skutočnosti.

Podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (platného a účinného do 10.06.2013): § 3 ods. 5) Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, vrátane vydania bezdôvodného obohatenia, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. - na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa vyžadoval vznik a preukázanie ujmy Podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (platného a účinného po 10.06.2013): § 3 ods. 5) Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. - ujmu nie je potrebné preukazovať a na vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotné úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde. Z vyššie uvedeného vyplýva len to, že žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza vyfabulované podmienky, pre ktorých nesplnenie nemá mať žalobca nárok na primerané finančné zadosťučinenie, čo je v rozpore s toho času platným a účinným ustanovením § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. V zmysle platnej a účinnej právnej úpravy vznik ujmy nie je pojmovým predpokladom pre priznanie tohto nároku, preto ani tieto námietky žalovaného nie je možné považovať za relevantné. Okrem toho je nutné konštatovať, že ujma spotrebiteľovi vznikla, minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou vymáhaním údajných nárokov žalovaného, na ktoré z hľadiska hmotného práva nemal nárok, v dôsledku čoho spotrebiteľ bol nútený hájiť svoje porušené práva a domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou. Výsledok daného konania pritom v prejednávacom prípade vôbec nebol istý, keďže aj ako na to poukázal aj samotný žalovaný, rozhodovacia prax pri posudzovaní obdobných prípadov je často nejednoznačná, no najmä každý prípad sa vyznačuje individuálnymi okolnosťami (napríklad spôsob a proces uzatvárania úverovej zmluvy), ktorý sa môžeme v každom prípade líšiť. Celý tento postup bol pre žalobcu ako spotrebiteľa nesmiernou psychickou záťažou, ktorá napriek tomu, že ujma nie je v súčasnej právnej úprave jedným z definičných znakov práva na primerané finančné zadosťučinenie, umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobcu. Celá obrana žalovaného je preto zovšeobecnená, bezpredmetná pričom názory žalovaného sú niekoľko krát opakované a predstavujú skôr len akýsi názor - pocit nesúhlasu s pre neho prísnu právnou normou. Žiadne z tvrdení žalobcu nekorešponduje s danou konkrétnou platnou právnou normou (ustanovením § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z.

o ochrane spotrebiteľa) o ktorú žalobca opiera svoj nárok ako ani s rozhodovacou praxou súdov v obdobných veciach, a to aj vo vzťahu k samotnému žalovanému. K výške uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia si žalobca dovoľuje poukázať na to, že táto predstavuje iba nepatrné finančné zadosťučinenie v porovnaní so sumou, ktorú sa žalovaný snažil od spotrebiteľa nezákonne vymôcť a o ktorú sa žalovaný aj skutočne bezdôvodne obohatil. Pokiaľ žalovaný tiež vo svojom odpore poukazuje na to, že žalobcovi jeho konaním nevznikla žiadna ujma, ale naopak získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka, takéto tvrdenie žalovaného je potrebné považovať za prinajmenšom úsmevné. Ako sme už uviedli, žalovaný sa prostredníctvom úverovej zmluvy trpiacej hneď niekoľkými vadami snažil od žalobcu plnenie, na ktoré z hmotnoprávneho hľadiska nemal akýkoľvek právny nárok, a preto o výhodnosti takéhoto úverového produktu nemôže byť reč. Takéto tvrdenia sú nesprávne, účelové a zavádzajúce, ktorými sa žalovaný evidentne snaží vyhovoriť zo splnenia svojich povinností, pričom táto skutočnosť je v súčasnosti deklarovaná právoplatnými rozhodnutiami súdov konajúcich v predchádzajúcom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že zo strany spotrebiteľa právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok na priznanie žalobou požadovaného nároku, ktorými v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa sú: 1. žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa, 2. zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, 3. spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde, 4. právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. V uvedenej otázke žalobca odkázal na niektoré rozhodnutia súdov: Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 30.01.2019, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 6Cdo/127/2017, Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 11.06.2019, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 3Co/56/2019, Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 26.03.2015, vydaný pod sp. zn.: 12Co/127/2013 - 105, a iné. Na základe vyššie uvedených skutočností je teda zrejmé, že v prejednávacom prípade došlo k naplneniu všetkých predpokladov potrebných pre priznanie žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, a preto žalobca trvá na podanej žalobe v celom rozsahu a navrhuje, aby jej súd vyhovel a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Súd Uznesením č.k. 13Csp/78/2021-48 zo dňa 04.01.2022 zrušil vydaný platobný rozkaz zo dňa 09.12.2021 podľa § 266 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok a určil termín verejného vyhlásenia rozsudku na deň 17.03.2022 v súlade s § 297 písm. b) a v súlade s § 219 ods. 3 CSP oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku v danej veci bolo zverejnené na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu dňa 08.03.2022.

5. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom celého súdneho spisu v danej veci a vyjadreniami strán a zistil tento skutkový stav.

6. Rozsudkom Okresného súdu Humenné č.k. 9Csp/25/2020-149 zo dňa 03.05.2021 súd zaviazal žalovaného, Home Credit Slovakia, a. s., zaplatiť žalobcovi sumu 1 031,79 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 031,79 Eur od 05.03.2020 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, a priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu vo vzťahu žalovanému. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.10.2021 a vykonateľnosť dňa 26.10.2021.

7. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3CoCsp/27/2021-205 zo dňa 12.10.2021 súd rozhodol o potvrdení Rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 9Csp/25/2020-149 zo dňa 03.05.2021, a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Výzvou zo dňa 29.11.2021 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 420,00 Eur.

9. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vo veci sp. zn. 9Csp/25/2020-149 vyplynulo, že medzi stranami tohto konania bola uzavretá dňa 30.01.2015 Zmluva o hotovostnom úvere a zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj „zmluva“ alebo „zmluva o úvere“), na základe ktorej mu mali byť zo strany žalovaného poskytnuté finančné prostriedky vo výške 2.600,00 Eur. Na základe predmetnej zmluvy sa žalobca ako dlžník - spotrebiteľ zaviazal žalovanému vrátiť poskytnuté finančné prostriedky spolu s odplatom za poskytnutie úveru, a to v pravidelných 66 mesačných splátkach po 70,71

Eur. Žalobca použil poskytnutý úver výlučne na osobné potreby. Z jeho strany na účet žalovaného na základe predmetnej zmluvy bolo poukázané plnenie vo výške 3.631,79 Eur. V rozsahu sumy 1.031,79 eur tak došlo na základe predmetnej zmluvy z jeho strany k plneniu nad rámec istiny poskytnutého úveru. Výzvou zo dňa 27.02.2020 žalobca žalovaného vyzval na vrátenie sumy vo výške 1 031,79 Eur a to v lehote do 04.03.2020. Súd vo veci rozhodol v skrátanom konaní vydaním platobného rozkazu č.k. 9Csp/25/2020-28 zo dňa 26.03.2020, žalovaný proti nemu podal v zákonnej lehote odpor. V odôvodnení je ďalej uvedené, že žalobca v podanej žalobe posúdil dohodnutú odplatu ako neprimeranú a v rozpore s dobrými mravmi, čo žalovaný namieťa. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a na dnes už konštantnú judikatúru. Poukázal na tú skutočnosť, že pri posudzovaní otázky, kedy ide o dohodnutie odplaty v rozpore s dobrými mravmi a kedy nie, sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa. Žalobca žiadal o poskytnutie úveru práve z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie a „dohodnutú“ odplatu tak rozhodne nemožno považovať za primeranú a v súlade s dobrými mravmi. Žalobca sa vo svojom podaní zo dňa 16.07.2020 vyjadril tiež k názoru žalovaného na týkajúceho sa absencie termínu konečnej splatnosti úveru. Žalobca vychádzajúc z ustálenej judikatúry uviedol, že údaj o konečnej splatnosti úveru ako obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť v zmluve uvedený jasne, presne a zrozumiteľne, teda musí byť vyjadrený presným dňom, mesiacom a rokom, kedy dôjde ku konečnej splatnosti celého úveru. Na základe absencie tejto obligatórnej náležitosti v predmetnej zmluve je tak potrebné považovať túto zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú. Ak je niektorá z obsahových náležitostí zmluvy zákonom považovaná za obligatórnu musí byť v zmluve uvedená dostatočne jasne, presne a zrozumiteľne. Nepostačuje ak takúto náležitosť je možné vyvodiť len rozličnými logickými, myšlienkovými či matematickými operáciami. Akýkoľvek opačný výklad by bol v rozpore so samotnou podstatou obligatórnych obsahových náležitostí zmlúv. Žalobca sa vyjadril aj k vyjadreniu žalovaného o absencii adresy, na ktorej si žalobca ako spotrebiteľ mohol uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Podľa žalovaného tak žalobca mohol urobiť v sídle veriteľa, ktoré je v zmluve uvedené. Podľa žalobca s takouto argumentáciou nemožno súhlasiť, nakoľko v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch má zmluva popri označení sídla dodávateľa obsahovať aj označenie adresy, na ktorej si spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ak aj takéto adresy boli rovnaké a spotrebiteľ by mohol uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, nič nebránilo dodávateľovi prakticky jednou vetou v zmluve uviesť, že reklamáciu alebo sťažnosť je možné si uplatniť v sídle dodávateľa. V danom prípade však táto skutočnosť nebola zrejmalá, a to navyše s poukazom, na to, že žalobca predmetnú zmluvu neuzatváral v sídle dodávateľa ale s jeho mandatórom, ktorý má sídlo na inej adrese, a preto si nemohol byť s určitosťou istý, kde si takéto právo môže uplatniť. Žalobca sa tiež vyjadril k tvrdeniu žalovaného, že údaj o RPMN bol v zmluve uvedený správne. Žalovaný však neuviedol akýkoľvek dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že údaj o hodnote RPMN je v zmluve uvedený správne. V predmetnej zmluve sa uvádza, že hodnota RPMN dosahuje úroveň 25,90 %. Takéto ustanovenie je potrebné považovať za nekalú prax žalovaného, nakoľko v skutočnosti výška RPMN dosahuje úroveň 26,35%. O tom, že žalobca predložil súdu správny výpočet RPMN svedčí i to, že i na iných webových portáloch sa nachádzajú iné interaktívne kalkulačky, podľa ktorých skutočná hodnota RPMN dosahuje mieru 26,35 %. Údaj o hodnote RPMN je v predmetnej zmluve uvedený nesprávne a v neprospech spotrebiteľa, čo ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Žalobca sa napokon vyjadril k vyjadreniu žalovaného o nedostatku písomnej formy predmetnej úverovej zmluvy. Žalovaný poukazuje na to, že nahradiť vlastnoručný podpis mechanickým podpisom je bežný spôsob uzatvárania úverových zmlúv. Žalobca túto skutočnosť nespochybňuje, avšak ak je písomný (vlastnoručný) podpis nahrádzaný mechanickým podpisom, takýto mechanický podpis musí byť kvalifikovaný (zaručený elektronický podpis). Nepostačuje, ak je na úverovej zmluve len akási jednoduchá fotokópia podpisu. Ak teda úverová zmluva nebola vlastnoručne podpísaná štatutárom dodávateľa a elektronický podpis nespĺňa parametre zaručeného elektronického podpisu, potom predmetnú zmluvu nemožno považovať za podpísanú konajúcou osobou, a teda za platne uzatvorenú. Žalovaný na to, že žalobca uvádza, že výška odplaty predstavuje hodnotu 26,35 %, pričom žalovanému vôbec nie je zrejme, odkiaľ sa žalobca k predmetnej hodnote dostal. Odplata pri spotrebiteľských zmluvách bola v čase uzatvorenia úverovej zmluvy upravená v ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., ktoré v ust. § 1 ods. 1 ustanovuje, že odplatu pri poskytovaní peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplátne plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise

spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Žalovanému preto nie je zjavné, čo konkrétne žalobca spochybňuje a namietá, keďže žalovaný postupuje výlučne v zmysle právnych predpisov a tento postup detailne popísal v podanom odpore. Pokiaľ by sa mali porovnávať len samotné úrokové sadzby, priemer bánk v čase uzatvorenia zmluvy bol vo výške 12,43 % a úverová zmluva obsahuje hodnotu 23,06 %, takže spĺňa aj žalobcom prezentované kritérium dvojnásobku, ktorý jednoznačne nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. V ďalšom sa žalovaný vyjadril k dobe trvania a termínu konečnej splatnosti a poukázal na to, že v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. f zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol: termín konečnej splatnosti - bod 39. zmluvy ako 66 mesiacov po poskytnutí úveru, a to 15. dňa v poslednom mesiaci. Doba trvania je rovnako stanovená počtom splátok - 66 pod bodom 31. Žalobca mal preto jednoznačnú vedomosť o dĺžke trvania zmluvného vzťahu a taktiež o termíne konečnej splatnosti. Uvedené zákonné ustanovenie vyžaduje uvedenie termínu konečnej splatnosti, nie dátumu splatnosti. Podľa právnej teórie pojem termín predstavuje pevný bod, ktorý ale nemusí byť určený konkrétne, napr. dátumom, ak je možné ho určiť na základe výkladových pravidiel. Z určenia konečnej splatnosti v úverovej zmluve možno jednoznačne vyvodiť, kedy bude úver konečne splatný, a preto napĺňa obsah pojmu termín. Preto pokiaľ je údaj o termíne konečnej splatnosti požadovaný zákonom uvedený dostatočne určito a zrozumiteľne, nemôže ísť o chýbajúcu náležitosť. Pokiaľ ide o RPMN, jej výška môže byť vypočítaná výlučne podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona č. 129/2010 Z. z. a preto žalovaný využíva na tento výpočet program aprobovaný Národnou bankou Slovenska, ktorá je jeho kontrolným orgánom. Výpočet RPMN internetovými kalkulačkami je len orientačný, rovnako ako všetky výpočty realizované cez internet. Vyhodnotiť výpočet hodnoty RPMN prostredníctvom e-kalkulačky ako správny a súčasne tým spochybniť náročný a dôsledný výsledok hodnoty RPMN vypočítanej žalovaným podľa vzorca, nemôže byť relevantným dôkazom na preukázanie nesprávnosti hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve. V závere žalovaný dal súdu do pozornosti stanovisko bývalého podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Q. I. v náleze zo dňa XX.XX.XXXX, sp. zn. I. ÚS 547/2012 (odlišné stanovisko), v ktorom poukázal na aktuálnu zjavnú a neudržateľnú predimenzovanosť ochrany spotrebiteľa a „démonizovanie“ veriteľskej pozície - v neprospech právnej istoty a celkového doterajšieho vnímania objektívneho práva v podmienkach kontinentálnej právnej kultúry. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keď nárok žalobcu na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy a vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňovaný v tomto konaní nemá žiadne opodstatnenie a nie je dôvodný, žalovaný navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal mu náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Súd v odôvodnení ďalej uvádza, že na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 2.600,00 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splatiť mesačnými splátkami vo výške 70,71 Eur pri ich počte 66. Žalobca celkovo už poskytnutý úver splatil sumou 3.631,79 Eur. Uzatvorená zmluva o úvere je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§1 ods. 2 zákona). Žalovaný bol právnickou osobou, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytovala spotrebiteľské úvery a žalovaný je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Nakoľko zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z., musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. V prejednávanej veci súd pristúpil k preskúmaniu zmluvy o úvere a dospel k záveru, že v zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu absentuje povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, a teda že nebola naplnená dikcia § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd poukazuje, že sa jedná o osobitnú zákonnú náležitosť, ktorá v spotrebiteľskej zmluve musí byť uvedená a tuto náležitosť nie je možné stotožniť s údajom v úvode zmluvy, kde sú identifikované zmluvné strany. Súd ďalej konštatuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje aj ďalšiu povinnú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a o termíne konečnej splatnosti úveru. Takýto údaj v zmluve nie je vôbec obsiahnutý. Zákonodarca určil túto náležitosť v právnom predpise jasne doba trvania zmluvy a nie, aby si to musel spotrebiteľ nejakým spôsobom vyvodzovať z viacerých údajov a okrem toho zákon jednoznačne uvádza, že ďalšou povinnou náležitosťou zmluvy je aj údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, teda rozlíšil pojmy doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi

veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Súd pripomína, že v zmysle ustálenej súdnej praxe veriteľovi prislúchajú zmluvné úroky ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov do splatnosti úveru, po jeho splatnosti má nárok na úrok z omeškania. Uvedený údaj preto slúži na rozlíšenie, dokedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a odkedy úroky z omeškania. Len v predložených zmluvných podmienkach je v hlave 7. Ukončenie zmluvy uvedené, že zmluva je uvedená na dobu neurčitú. Zmluvné podmienky však neboli spotrebiteľom podpísané. V zmluve absentuje aj ďalšia podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov a tiež uvedenie samotnej výšky RPMN. Súd v odôvodnení predmetného rozhodnutia sp. zn. 9Csp/25/2020 tiež konštatuje, že nie je možné v danej veci riadne posúdiť ani to, či žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy so žalobcom sa náležite zaoberal skúmaním bonity žalobcu, keďže uvedené zo Zmluvy o úvere nevyplýva. Nebolo preukázané, či jeho príjem a nevyhnutné výdavky na živobytie by mu umožňovali plniť si povinnosti podľa úverovej zmluvy, t. j. splácať ho pravidelnými mesačnými splátkami. Súd v danej právnej veci nemal za preukázané, žeby žalovaný vôbec skúmal bonitu žalobcu, aby vyžadoval od žalobcu preukázanie skutočností týkajúcich sa jej schopnosti predmetný úver splácať dohodnutými pravidelnými mesačnými splátkami, resp. žeby skúmal jeho bonitu tak ako jeho oprávnenie vyplýva z § 7 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Teda z dokladov predložených žalovaným nevyplýva, že by veriteľ zisťoval výdavky či iné záväzky žalobcu pri komplexnom posúdení schopnosti splácať predmetný úver, teda konal v rozpore s prístupom starostlivého hospodára. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) a § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Veriteľovi z predmetnej úverovej zmluvy tak vznikol iba nárok na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré boli žalobcovi reálne poskytnuté a to vo výške 2.600,00 Eur. Doposiaľ však žalobca zaplatil už sumu 3.631,79 Eur, na strane žalovaného tak došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1.031,79 Eur. Rozhodnutie Okresného súdu bolo v celom rozsahu potvrdené Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3CoCsp/27/2021-205 zo dňa 12.10.2021.

10. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvára:

Podľa § 3 ods. 1. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 52 ods. 1, 2 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3, 4 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzatvárania zmluvy (ďalej len „Zákon“) Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie

peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinného v čase uzatvárania zmlúv (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3, používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa Smernice č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách čl. 3, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ať o ku škodu spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

11. V prejednávanvej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladmi pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a zároveň úspešne uplatnený nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z. z., ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, prípadne iných predpisov.

Ako konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (pozri uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016). Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd tiež poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

Súd poukazuje aj na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019: „Aplikujúci režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej

týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovoliť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

12. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 9Csp/25/2020 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/27/2021, žalobca úspešne uplatnil svoje právo ako spotrebiteľ a súd prvej inštancie rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia zo Zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.01.2015, ktorú uzatvoril žalobca ako dlžník - spotrebiteľ so žalovaným ako veriteľom - dodávateľom, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 2.600,00 Eur, z dôvodu porušenia povinností žalovaného ako dodávateľa pri uzatváraní predmetnej zmluvy, čo malo za následok jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Je zrejmé, že žalovaný už pri uzatváraní zmluvy porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa na všeobecnú ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, práva na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu a práva na konanie dodávateľa s odbornou starostlivosťou vo vzťahu ku spotrebiteľovi. Porušenie týchto práv spočíva najmä v tom, že žalovaný ako veriteľ - dodávateľ predložil žalobcovi ako dlžníkovi - spotrebiteľovi zmluvu, ktorá neobsahovala obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j) zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Súd konštatuje, že žalobca preukázal, že úspešne ako spotrebiteľ uplatnil porušenie práva a povinností žalovaného ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pretože v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 9Csp/25/2020 bolo skonštatované porušenie práv žalobcu ako spotrebiteľa a zároveň porušenie povinností žalovaného ako dodávateľa, konkrétne absencia údajov v predmetnej Zmluve o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.01.2015, v zmysle ustanovení § 9 ods. 2 písm. c), f), j), a porušenie povinností žalovaného skúmať schopnosť žalobcu splácať predmetný úver, resp. skúmať bonitu žalobcu tak, ako žalovanému vyplýva z ust. § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V dôsledku uvedeného má súd za preukázané, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. k porušeniu povinností dodávateľa, čím je daný predpoklad pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa ustanovenia § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Práva žalobcu boli bezpochyby porušené, keďže o tom svedčí úspech v spore v základnom konaní, ako je uvedené vyššie, a už toto vytvára právny rámec pre uplatnenie si nároku na primerané finančné zadosťučinenie, keďže vychádza priamo zo znenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Je preto možné vyvodiť, že samotné úspešné uplatnenie porušenia práva vytvára rámcový právny základ pre uplatnenie si práva na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výška je už na posúdení súdu.

13. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovoliť ochranu porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Ujma v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je, a to bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy vplyvom porušenia práva alebo povinnosti.

Súd poukazuje na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, podľa ktorej pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia súd berie do úvahy nielen tú skutočnosť, že neprijateľná zmluvná podmienka neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život, ale zohľadňuje aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva, a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pritom na to, že aj vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvné podmienky v neprijateľnom znení. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/114/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019).

Okrem toho súd je názoru, že žalobcovi vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života, i v psychickej rovine. Možno prisvedčiť žalobcovi, že tento znášal stav právnej neistoty, obával sa o výšku dlhu a jeho prípadné neustále narastanie spôsobené vymáhaním nárokov žalovaného, na ktoré z hľadiska hmotného práva nemal nárok, v dôsledku čoho spotrebiteľ bol nútený hájiť svoje porušené práva a domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou. Na tomto mieste súd poukazuje, že žalobca mal záujem sa vyhnúť súdnemu konaniu a vyzval žalovaného na vrátenie sumy vo výške 1.031,79 Eur výzvou zo dňa 27.02.2020 pred podaním žaloby v základnom konaní pred Okresným súdom Humenné sp. zn. 9Csp/25/2020, na ktorú však žalovaný nereagoval, preto žalobcovi nezostávalo iné, len brániť svoje práva v súdnom konaní. A rovnako aj v predmetnom konaní mal žalobca záujem o riešenie mimosúdnou cestou, keď vyzval žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia pred podaním žaloby avšak bez odozvy zo strany žalovaného. Žalobca tak bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu zo strany žalovaného. Súd poukazuje, že už samotné súdne konanie je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia.

Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do jeho práv spotrebiteľa dĺžky trvania závadného stavu a konania i objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za daný.

14. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. V dôsledku konania žalovaného žalobcovi hrozila ujma v podobe preplatenia poskytnutého úveru. Navyše žalobca tiež musel chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí vynakladanie prostriedkov a času na vyhľadanie odbornej pomoci. Nie je snád ani potrebné opätovne pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, z dĺžky súdneho konania, postoja protistrany, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Pri posudzovaní primeranosti súd tiež zohľadnil výšku plnenia, ktorú žalobca v základnom konaní od žalobcu žiadal ako vydanie bezdôvodného obohatenia.

Súd je tiež toho názoru, že konanie žalovaného je vo vzťahu ku žalobcovi o to závažnejšie, že povinnosti žalovaného ako dodávateľa pri uzatváraní predmetnej zmluvy boli určené za porušené aj v iných súdnych konaniach, a aj napriek tomu v základnom konaní vedenom pod sp. zn. 9Csp/25/2020, a rovnako aj v odvolacom konaní na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 3CoCsp/27/2021, žalovaný zotrval na svojej argumentácii o ich dodržaní, a tiež na tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti.

15. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa musí spĺňať požiadavku účinného, výchovného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určovaní jej výšky je spravodlivé a logické, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Zákon pri tom hovorí o „primeranom“ finančnom zadosťučinení, čo umožňuje súdu zohľadniť a posúdiť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom

na konkrétne skutkové okolnosti. Zároveň súd dodáva, že ak by žalovaný po množstvách súdnych konaní dobrovoľne upustil od nedovoleného konania a prejavil voči svojim klientom čestnosť na trhu s úvermi, k súdnym konaniam vedených zo strán spotrebiteľov by vôbec nemuselo dochádzať.

Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia má vyjadrovať satisfakciu za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. Primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. V prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami, je potrebné vychádzať z povinnosti žalobcu tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ju viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške. Súd poukazuje, že náprava vo vzťahu k danému porušeniu práv spotrebiteľa - žalobcu už bola poskytnutá v základnom konaní.

Súd má zato, že žalobcom požadované finančné zadosťučinenie vo výške 420,00 Eur, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Súd pripomína, že poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Z týchto dôvodov preto súd prvej inštancie preto priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 420,00 Eur.

16. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 100%, preto súd o trovách konania rozhodol v súlade § 255 CSP tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% s tým, že o samotnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdneho úradníka.

Poučenie:

Podľa § 355 ods. 1 CSP je proti tomuto rozsudku prípustné podať odvolanie.

Podľa § 358 CSP odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému rozhodnutiu smeruje - teda prostredníctvom Okresného súdu Humenné na Krajský súd v Prešove. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 362 ods. 2 CSP odvolanie je podané v čas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená v stanovenej lehote po nadobudnutí jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.